

Arrest

nr. 315 925 van 5 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 26 juni 2022 en heeft een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend op 13 juli 2022.

1.2. Op 12 december 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.3. Zonder België te verlaten diende verzoeker op 6 februari 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 29 februari 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij dit verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die op 1 maart 2024 aan verzoeker ter kennis werd gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd op (...) geboren in Bogotá, waar u ook uw hele leven woonde. U bent niet gelovig en hebt geen politieke activiteiten, met uitzondering van uw occasionele deelname aan protesten in 2018 en 2019. Uw ouders zijn gescheiden en uw moeder heeft inmiddels een nieuwe partner. Met uw vader hebt u nauwelijks contact. U hebt één zus met dezelfde vader en moeder, twee halfbroers die dezelfde moeder hebben als u en één halfzus die dezelfde vader heeft als u. Met uw halfzus hebt u nauwelijks contact.

U werd geboren met een aandoening die tot gevolg heeft dat u verzwakte spieren hebt en dat uw benen vaak vermoeid en pijnlijk aanvoelen. U heeft eveneens problemen met uw fijne motoriek. Tijdens uw jeugd kende u een moeilijke familiale situatie, waarbij u afwisselend bij uw ouders, paternale grootouders en opvanginstellingen van de Colombiaanse staat verbleef. Vanaf 2010 zou u hoofdzakelijk bij uw paternale grootouders verblijven.

Toen u in 2019 het middelbaar onderwijs afwerkte, was uw familie van mening dat u het huis van uw grootouders zou moeten verlaten. U had toen moeilijkheden om aanvaard te worden door een instelling voor hoger onderwijs. Ondertussen zocht u naar werk en deed u zes of zeven sollicitaties. U werd een periode tewerkgesteld in de banketbakkerij van uw paternale grootvader, maar daar werd u slecht behandeld. Eind 2020 of begin 2021 had u een reis naar Turkije gepland, maar die kon niet doorgaan omwille van een gebroken teen. Op 8 oktober 2021 overleed uw paternale grootvader. Bij wijze van opkikkertje omdat uw reis naar Turkije in het water was gevallen, kocht uw moeder een vliegtuigticket voor u naar Barcelona, waar uw zus woont. U reisde in mei 2022 met uw moeder en stiefvader naar Spanje en Marokko. In Marokko kreeg uw stiefvader, die aan bipolariteit lijdt, een aanval. Omdat er al een zekere geschiedenis van geweld tussen uw stiefvader en uzelf bestond tijdens dergelijke episodes, kocht uw moeder een treinticket voor u waarmee u naar Brussel kwam. U betrad het Belgische grondgebied op 26 juni 2022. In België ontmoette u andere reizigers die Spaans spraken en die u aanboden om bij hen in een appartement in Antwerpen te gaan wonen. U contacteerde uw moeder, vader en paternale grootmoeder, maar allemaal weigerden zij u de financiële steun te bieden waarom u hen vroeg.

Op 13 juli 2022 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreesde bij terugkeer naar Colombia te worden uitgesloten door de samenleving en door uw familie. U vreesde dakloos te worden. U vreesde zich niet te kunnen ontplooiën en een normaal volwassen leven te leiden en een huis te verwerven.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart en een kopie van een certificaat betreffende uw beperking.

Op 12 december 2023 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering dat het risico loopt om in mensonterende armoede terecht te komen omdat u kansloos bent op de Colombiaanse arbeidsmarkt en geen familiaal netwerk hebt om op terug te vallen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te verlaten diende u op 6 februari 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ.

Bij uw tweede verzoek herhaalt u de motieven van uw eerste verzoek, namelijk uw breuk met uw familie en uw vrees om daardoor in Colombia in een slechte socio-economische situatie te belanden. U vult ook aan dat u homoseksueel bent en bij terugkeer naar Colombia homofoob geweld vreest.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer, die zonder uitzondering kopieën zijn: een medisch en een psychologisch certificaat, foto's van uw sociale activiteiten, screenshots van online conversaties en twee nieuwsartikels.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Uit uw verklaringen en medische documenten is immers gebleken dat u lijdt aan een aangeboren aandoening die uw mobiliteit enigszins beperkt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend, en werd u bij uw onderhoud in het kader van uw eerste verzoek gehoord in een lokaal nabij de lift om de belasting op uw spieren te beperken.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze enerzijds betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u de steun van uw familiale netwerk hebt verloren en daardoor in een mensonterende socio-economische situatie dreigt te belanden in Colombia, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Uw verklaringen over uw breuk met uw familie konden immers geenszins overtuigen, aangezien uw moeder uw reis naar Europa betaalde en u daarbij vergezelde. Bovendien behield u het contact met haar tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud. Dat het contact met uw ouders nu verbroken zou zijn (verklaring volgend verzoek vraag 22) is een blote bewering en bovendien laat u na te verklaren wat de motieven achter deze recente wijziging zijn. Bovendien stelt u in één adem dat het contact met uw broers in Colombia is hersteld (verklaring volgend verzoek vraag 22).

Het loutere feit dat u psychologisch kwetsbaar bent als gevolg van uw familiale situatie en uw fysieke beperking (verklaring volgend verzoek vraag 17) houdt op zichzelf bovendien evenmin een nood aan internationale bescherming in. U laat bovendien verder ook na concreet aan te tonen waarom uw psychologische problemen bij terugkeer naar Colombia zouden kunnen leiden tot een situatie die oploopt tot vervolging of ernstige schade (verklaring volgend verzoek vraag 17).

U legt een psychologisch attest neer ter staving van uw psychologische problemen, waaruit blijkt dat u last heeft van psychologische benauwdheid, een triest humeur, een gebrek aan zelfvertrouwen en angsten. Hoewel deze problematiek op zich niet wordt betwist door het CGVS, volstaat het attest niet om aan te tonen dat in uw hoofde een nood aan internationale bescherming bestaat op grond van uw psychologische kwetsbaarheid. U legt hiernaast ook een medisch attest neer dat dieper ingaat op uw fysieke beperking. Deze wordt op zich evenmin betwist.

Met betrekking tot uw bijkomende verklaring dat u homoseksueel bent, dient te worden benadrukt dat uw seksuele oriëntatie als dusdanig niet ter discussie hoeft te staan, maar dat niets uitwijst dat dit gegeven – in zoverre het CGVS uw verklaringen hieromtrent zou aanvaarden - op zich afdoende is om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade. Wel mag het ten zeerste verbazen dat u dit asielmotief niet inriep in het kader van uw eerste verzoek indien u van mening was/bent dat uw beweerde geaardheid een probleem vormt in geval van een terugkeer naar Colombia. Dat u pas na een negatieve beslissing met dit nieuwe asielmotief op de proppen komt, wijst er op dat u zich bedient van loutere post-factumverklaringen die niet de minste steun vinden in uw vorig verzoek en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om alsnog in aanmerking te kunnen komen voor internationale bescherming.

Het CGVS benadrukt echter dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen ter wereld hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land

verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Uit de door u neergelegde informatie kan dit evenmin afgeleid worden, en blijkt integendeel dat u de genoemde vrees concreet aannemelijk dient te maken, waar u niet in bent geslaagd. U verwijst immers niet naar enige concrete vervolgingsfeiten waarvan u in het verleden slachtoffer zou zijn geworden op grond van uw seksuele oriëntatie, noch toont u concreet aan waarom uw specifieke levensomstandigheden het risico op dergelijke vervolging zouden kunnen verhogen (verklaring volgend verzoek, vragen 17, 19 en 24). U stelt dat u homoseksueel bent en dat u er aan werkt om uzelf te aanvaarden. Het spreekt vanzelf dat u ook hiermee niet bij machte bent aan te tonen dat u een gegronde vrees op basis van uw geaardheid heeft in geval van een terugkeer naar Colombia. De door u aangereikte verklaringen zijn veel te algemeen en reiken – in het licht van de gekende situatie in Colombia – geen elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor een beschermingsstatuut in aanmerking komt.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw seksuele oriëntatie en het bestaan van homofoob geweld in Colombia, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. U legt foto's van uw sociale activiteiten in België neer, waaronder een deelname aan de Pride Parade. Ook legt u screenshots neer van een berichtconversatie die u had met een man. Deze documenten kunnen hoogstens uw deelname aan dergelijke activiteiten staven. Hoewel de stukken op zich niet volstaan om uw geaardheid aan te tonen, zoals nochtans uw intentie is (verklaring volgend verzoek vraag 19), wordt die geaardheid niet noodzakelijk in twijfel getrokken. Uit de documenten blijkt echter geenszins dat u in Colombia het risico loopt vervolgd te worden op basis van uw seksuele oriëntatie.

U legt ook diverse algemene nieuwsartikelen neer waaruit blijkt dat in Colombia geweld wordt gepleegd tegen leden en in het bijzonder leiders van de LGBTQ-gemeenschap. Hoewel dergelijk geweld inderdaad voorkomt, is het fenomeen niet van die aard dat voor elk lid van de Colombiaanse LGBTQ-gemeenschap een nood aan internationale bescherming kan worden aangenomen. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u zelf een verhoogde kans heeft om slachtoffer te worden van vervolging in die aard.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo

Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: PR CGVS), van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.” Tot slot meent hij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Na een theoretisch betoog aangaande de aangehaalde rechtsbepalingen en -beginselen, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en besluit hij dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft. Verzoeker betoogt verder dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker vordert in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.2.2. Op 24 september 2024 legt verzoeker een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) neer met de volgende documenten:

- een attest d.d. 5 september 2024 van de vereniging M. A. E. C. gelegen te Luik die strijdt voor de rechten van de LGBTQIA+-gemeenschap (stuk 1);
- foto's van zijn deelname aan activiteiten met M. A. E. C. (stuk 2).

In dezelfde aanvullende nota wordt aangegeven dat verzoeker sinds 3 oktober 2022 psychotherapeutisch wordt opgevolgd in het centrum S. E. in Luik. Hij zou sindsdien twee consultaties per maand hebben bijgewoond nadat hij door het medisch bureau van het Rode Kruis in Monténée werd doorverwezen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

3.3.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 26 van het PR CGVS, dient te worden opgemerkt dat uit het eerste lid van voormeld artikel blijkt dat dit artikel betrekking heeft op informatie die werd verkregen om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan. Verzoeker zet in het middel op geen enkele wijze uiteen hoe hij dit artikel geschonden acht, zodat de schending ervan niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

3.3.5. Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal op 12 december 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij het risico loopt om in mensonterende armoede terecht te komen omdat hij kansloos zou zijn op de Colombiaanse arbeidsmarkt en geen familiaal netwerk heeft om op terug te vallen. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot de eerdere verzoek(en) om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou meebrengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, niet bevoegd is. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het tweede verzoek om internationale bescherming aangehaalde nieuwe elementen.

3.3.6. In het kader van het huidig tweede verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker opnieuw verwijst naar zijn eerder aangehaalde elementen, namelijk de breuk met zijn familie en de vrees dat hij daardoor in Colombia in een slechte socio-economische situatie zal belanden. Verzoeker verwijst in het kader van dit verzoek ook naar het feit dat hij homoseksueel is en bij terugkeer naar zijn land van herkomst homofoob geweld vreest (administratief dossier, verklaring volgend verzoek *d.d.* 21 februari 2024, vragen 17, 19 en 20).

Ter staving van zijn huidig verzoek brengt verzoeker de volgende documenten neer: een medisch attest en een psychologisch certificaat, foto's van zijn sociale activiteiten, screenshots van online conversaties en twee nieuwsartikels (administratief dossier, map 'Documenten').

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

3.3.7. Verzoekers huidig volgend verzoek wordt in de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) het afleggen van bijkomende verklaringen die in het verlengde liggen van verklaringen die werden afgelegd tijdens zijn vorig verzoek – geen familiaal netwerk hebben en daardoor in een mensonterende sociale-economische situatie terechtkomen – dat werd afgewezen, wijzigt niets aan dit verzoek en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid. Dat het contact met zijn ouders nu verbroken zou zijn, is een blote bewering en verzoeker laat na te verklaren wat de motieven achter deze recente wijziging zijn, bovendien voegt hij toe dat het contact met zijn broers is hersteld;

(ii) het loutere feit dat verzoeker psychologisch kwetsbaar is als gevolg van zijn familiale situatie en zijn fysieke beperking, houdt op zich geen nood aan internationale bescherming in. Verzoeker laat voorts na aan te tonen waarom zijn psychologische problemen bij een terugkeer zouden kunnen leiden tot een situatie die zou oplopen tot vervolging of ernstige schade. Het psychologisch attest waaruit zou blijken dat hij last heeft van psychologische problemen volstaat niet om aan te tonen dat er in zijn hoofd een nood is aan internationale bescherming. Het medisch attest dat dieper ingaat op zijn fysieke beperking, wijzigt hier ook niets aan;

(iii) verzoekers bijkomende verklaring dat hij homoseksueel is, wat niet ter discussie staat, brengt niet mee dat dit op zich afdoende is om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor

het lijden van ernstige schade; het mag verbazen dat verzoeker dit motief niet inriep in het kader van zijn eerste verzoek indien hij van mening is dat dit een probleem vormt bij een terugkeer naar Colombia;

(iv) het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia is niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling. Uit algemene informatie blijkt immers dat niet elk lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging. Op basis van de individuele beoordeling van verzoeker kan dit evenmin worden afgeleid; verzoekers verklaringen zijn veel te algemeen en reiken geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een beschermingsstatuut in aanmerking komt;

(v) de documenten ter staving van zijn seksuele oriëntatie en het homofoob geweld kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen en er blijkt aldus niet dat verzoeker op basis van zijn geaardheid het risico loopt om vervolgd te worden in Colombia;

(vi) verzoeker brengt geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt;

(vii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.8. Wat betreft de bijzondere procedurele noden ten aanzien van verzoeker, kan worden gewezen op volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Uit uw verklaringen en medische documenten is immers gebleken dat u lijdt aan een aangeboren aandoening die uw mobiliteit enigszins beperkt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend, en werd u bij uw onderhoud in het kader van uw eerste verzoek gehoord in een lokaal nabij de lift om de belasting op uw spieren te beperken.”

3.3.8.1. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift of aanvullende nota geen concrete argumenten bij wat betreft de bijkomende steunmaatregelen die hadden moeten worden genomen.

Gelet op het voorgaande kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten in de procedure internationale bescherming werden gerespecteerd, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen in dit kader.

3.3.8.2. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen rekening hield met zijn kwetsbaar profiel en verwijst naar zijn “Verklaring volgend verzoek” d.d. 21 februari 2024, vraag 19.

In de neergelegde aanvullende nota d.d. 24 september 2024 vermeldt verzoeker dat hij sinds 3 oktober 2022 psychotherapeutisch wordt opgevolgd in het centrum S. E. in Luik. Hij zou sindsdien twee consultaties per maand hebben bijgewoond nadat hij door het medisch bureau van het Rode Kruis in Montégnee werd doorverwezen. Bij deze aanvullende nota wordt geen psychologisch attest gevoegd. Verder wordt gesteld dat verzoeker sinds zijn kindertijd een psychologische pathologie en een duidelijk fysieke handicap heeft als gevolg van een premature geboorte. Hieraan wordt toegevoegd dat hij een moeilijke en disfunctionele familiesituatie heeft ervaren. Hij zou momenteel symptomen van verdriet, een laag zelfbeeld, gevoelens van

wanhoop, teruggetrokkenheid en afhankelijkheid van anderen vertonen. Hij zou voorts ook concentratieproblemen ervaren en moeite hebben met het uiten van zijn emoties. Wat betreft de therapeutische behandeling en de vooruitzichten, wordt in de aanvullende nota gestipuleerd dat er aan zijn vaardigheden wordt gewerkt om het psychologische en sociale welzijn te verbeteren. Een gedwongen vertrek uit het opvangcentrum zou zijn stabiliteit ernstig verstoren.

Verzoeker had bij zijn eerste verzoek reeds aangehaald dat hij een fysieke medische aandoening heeft. Hierover werd gemotiveerd in de beslissing van de commissaris-generaal van 12 december 2023 en verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen deze beslissing. Bij zijn huidige tweede verzoek maakt hij melding van psychologische problemen. De Raad sluit zich aan bij wat in de bestreden beslissing hierover wordt gesteld:

“U legt een psychologisch attest neer ter staving van uw psychologische problemen, waaruit blijkt dat u last heeft van psychologische benauwdheid, een triest humeur, een gebrek aan zelfvertrouwen en angsten. Hoewel deze problematiek op zich niet wordt betwist door het CGVS, volstaat het attest niet om aan te tonen dat in uw hoofde een nood aan internationale bescherming bestaat op grond van uw psychologische kwetsbaarheid. U legt hiernaast ook een medisch attest neer dat dieper ingaat op uw fysieke beperking. Deze wordt op zich evenmin betwist.”

De Raad stelt vast dat het louter opnieuw verwijzen naar reeds neergelegde en beoordeelde documenten geen afbreuk kan doen aan deze pertinente vaststellingen. Het voorliggende volstaat immers niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten, die in het verleden reeds werden beoordeeld en waarop verzoeker zich nog steeds baseert, en de daaruit volgende vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk te maken. Bij de beoordeling van de bijzondere procedurele noden is reeds gebleken dat verzoeker wel degelijk in staat bleek om verklaringen af te leggen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat psychologische attesten verder niet als alleenstaand kunnen worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. De inhoud van het attest samengenomen met de verklaringen van verzoeker zoals afgelegd in het kader van zijn huidige, volgend verzoek (zie hieronder) om internationale bescherming maken de kans niet aanzienlijk groter dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

3.3.9. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

3.3.9.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het herhalen van de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn eerste en zijn volgend verzoek (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 21 februari 2024, vragen 17, 19 en 20), met name dat hij niet kan rekenen op familiale steun waardoor hij in een slechte socio-economische situatie zou kunnen belanden. Het louter herhalen van deze verklaringen zonder in te gaan op het oordeel hierover in de bestreden beslissing en zonder hierop kritiek te uiten, kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

3.3.9.2. Verzoeker haalde als nieuw element ook aan dat hij homoseksueel is (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 21 februari 2024, vraag 19). In de bestreden beslissing wordt dit aanvaard maar wordt gesteld dat dit loutere feit niet volstaat voor erkenning als vluchteling. Na verwijzing naar recente landeninformatie besluit de commissaris-generaal dat verzoeker zijn vrees *in concreto* aannemelijk dient te maken en hij stelt het volgende:

“Uit de door u neergelegde informatie kan dit evenmin afgeleid worden, en blijkt integendeel dat u de genoemde vrees concreet aannemelijk dient te maken, waar u niet in bent geslaagd. U verwijst immers niet naar enige concrete vervolgingsfeiten waarvan u in het verleden slachtoffer zou zijn geworden op grond van uw seksuele oriëntatie, noch toont u concreet aan waarom uw specifieke levensomstandigheden het risico op dergelijke vervolging zouden kunnen verhogen (verklaring volgend verzoek, vragen 17, 19 en 24). U stelt dat u homoseksueel bent en dat u er aan werkt om uzelf te aanvaarden. Het spreekt vanzelf dat u ook hiermee niet bij machte bent aan te tonen dat u een gegronde vrees op basis van uw geaardheid heeft in geval van een terugkeer naar Colombia. De door u aangereikte verklaringen zijn veel te algemeen en reiken – in het licht van de gekende situatie in Colombia – geen elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor een beschermingsstatuut in aanmerking komt.”

In het verzoekschrift voert verzoeker hiertegen aan dat de commissaris-generaal hem verwijt zijn geaardheid enkel op grond van documenten te staven terwijl de commissaris-generaal verzoeker hierover niet verder heeft ondervraagd. Verzoeker legde ook uit dat hij hier nu pas over sprak, omdat hij in België door zijn sessies met de psycholoog meer inzicht heeft gekregen en dit nu op de voorgrond kan brengen. Verzoeker stelt dat er bij de DVZ weinig tijd is om zijn verhaal te doen en dat het interview bij het CGVS meer tijd biedt

om in te gaan op de asielmotieven. Verzoeker meent dat geen onderzoek werd gevoerd naar zijn geaardheid.

Verzoeker verwijst vervolgens naar landeninformatie en leidt daaruit het volgende af. De politiediensten staan de LGBT-gemeenschap niet bij indien zij slachtoffer zijn van geweld en deze politiediensten nemen zelf deel aan de vervolging van de leden van de LGBT-gemeenschap. Verzoeker meent voorts dat zij niet kunnen rekenen op bescherming van de politie en het leger. Verzoeker verwijst naar algemene informatie in dit verband met name Human Rights Watch 'Colombia: Events of 2023'; Espitia M. 'LGBT in Colombia: a war within' van 16 december 2016; Amnesty International 'Colombia: the police does not care for me: sexual violence and other gender-based violence in the 2021 national strike' van december 2022; Infobae 'Sexualité soumise: les homicides d'homosexuels font peur à la deuxième ville de Colombie' van 7 april 2022; Berthout J. 'Colombie: les meurtres de personnes LGBTQI+ ont doublé en 2022' van 29 oktober 2022 en Ritholz S. 'Brutality on display: media coverage and the spectacle of anti-LGBTQ violence in the Colombian Civil War' van 2 februari 2024.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers geaardheid niet wordt betwist. Waar verzoeker dus kritiek uit dat hij niet werd ondervraagd over hoe hij tot het besef kwam van zijn geaardheid en over eventuele vroegere relaties, stelt de Raad vast dat deze kritiek niet ter zake dienend is. Dit betreft immers een niet betwist element.

Waar verzoeker stelt dat hij niet werd ondervraagd over eventuele ervaringen waarbij zijn geaardheid niet werd aanvaard, merkt de Raad op dat het aan verzoeker toekwam om hiervan melding te maken bij zijn volgend verzoek. Uit de "*verklaring volgend verzoek*" van 21 februari 2024 blijkt dat verzoeker melding maakte van zijn homoseksuele geaardheid als nieuw element, hij legde stukken neer over het geweld tegen de LGBTQ-gemeenschap in Colombia en hiermee wilde hij aantonen dat hij een risico loopt in Colombia (vraag 19). Verzoeker had op dit ogenblik zeker kunnen spreken over eventuele eigen negatieve ervaringen in Colombia of hij had dit ook kunnen doen bij vraag 17 "*Op basis van welke nieuwe elementen (feiten, documenten of andere stukken) vraag u opnieuw internationale bescherming aan?*" Hij heeft echter geen enkele concrete ervaring verteld.

Verzoeker stelt dat hij zijn seksuele geaardheid pas ter sprake heeft gebracht in het kader van zijn tweede verzoek omdat hij hierover meer inzicht kreeg in België en de sessies bij de psycholoog hem hebben geholpen om de stap te zetten. Hij uit hiermee kritiek op het motief waarin gesteld wordt dat het mag verbazen dat hij dit nu pas inroept en dat het een *post factum*-verklaring betreft. De Raad stelt vast dat verzoekers seksuele oriëntatie – zoals eveneens door de commissaris-generaal werd geoordeeld – niet ter discussie staat maar dat op basis van zijn seksuele geaardheid niet kan worden afgeleid dat er in zijn geval een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade is. De Raad stelt vast dat waar verzoekers verklaringen als *post factum* worden bestempeld, dit een overtollig motief betreft, nu in de bestreden beslissing verzoekers seksuele geaardheid niet wordt betwist. Kritiek op overtollige motieven kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal hem verdere vragen had moeten stellen om na te gaan of verzoeker effectief een risico zou lopen bij een terugkeer naar Colombia, hetgeen van belang was nu dit een nieuw element is.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat geen persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen over de ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Aldus was de commissaris-generaal geenszins verplicht om verzoeker nog te horen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Deze voorgaande argumentatie heeft eveneens betrekking op verzoekers betoog dat hij op de DVZ kort moest zijn wat betreft zijn antwoorden en later wel uitgebreide verklaringen kon afleggen. De Raad is aldus van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om op zijn 'vragenlijst verklaring volgend onderzoek', in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke risico's hij zou lopen bij een terugkeer naar Colombia.

Zo verzoeker in dit verband nog hekelt dat de commissaris-generaal partijdig heeft gehandeld, dient erop gewezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen

persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Er wordt vastgesteld dat verzoeker geen kritiek uit op het pertinente en terechte motief dat hij niet verwijst naar enige concrete vervolgingsfeiten waarvan hij in het verleden slachtoffer zou zijn geworden op grond van zijn seksuele oriëntatie; dat hij niet concreet aantoont waarom zijn specifieke levensomstandigheden het risico op dergelijke vervolging zouden kunnen verhogen; dat het feit dat verzoeker homoseksueel is en er aan werkt om zichzelf te aanvaarden, niet aantoont dat hij een gegronde vrees op basis van zijn geaardheid heeft in geval van een terugkeer naar Colombia; dat zijn verklaringen veel te algemeen zijn en in het licht van de gekende situatie in Colombia geen elementen of feiten aanreiken die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een beschermingsstatuut in aanmerking komt.

3.3.9.3. Waar verzoeker verwijst naar landeninformatie, wordt het volgende opgemerkt. In de bestreden beslissing gaat de commissaris-generaal uitgebreid in op de situatie van de LGBT-gemeenschap in Colombia onder verwijzing naar de COI-Focus "*Colombia: seksuele minderheden en transgenders*" van februari 2023.

Uit de landeninformatie die beide partijen voorleggen, blijkt het volgende. Er blijken wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld en intimidatie, grote verschillen te bestaan tussen het behoren tot een seksuele minderheid in Bogotá of andere grote steden en kleinere steden of het platteland. De over het algemeen wat traditionelere Caraïbische regio van Colombia kent ook hogere cijfers van geweld ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders dan de rest van het land. Verder blijkt uit de bronnen dat LGBT-persoon van Afrikaanse origine het risico lopen om dubbel te worden gediscrimineerd. LGBT-persoon die wonen in regio's van Colombia die worden getroffen door het gewapend conflict lopen volgens de ngo *Colombia Diversa* een groter risico op geweld dan LGBT-persoon in andere delen van het land, waarbij zij die zich actief inzetten voor de mensenrechten in hun woongebied nog een extra risico lopen. Wat betreft de toename van het aantal geweldplegingen tegen LGBT-persoon sinds de uitbraak van de Covid 19-pandemie, dient erop te worden gewezen dat de ngo *Colombia Diversa* in een rapport uit 2022 vermeldde dat ze tussen 28 april 2021 en 4 juni 2021, de periode van de *Paro Nacional*, zeven geverifieerde gevallen van politiegeweld tegen personen uit de LGBT-gemeenschap hebben geïdentificeerd. Deze zeven gevallen deden zich voor in de departementen Atlántico, Boyacá, Cauca, Quindío en Valle del Cauca en hielden grotendeels verband met onregelmatige politieprocedures. Ook werd een geval van seksueel geweld geregistreerd, in Atlántico. In een rapport van december 2022 documenteerde Amnesty International hoe vrouwen en LGBT-demonstranten, journalisten en mensenrechtenverdedigers, het slachtoffer werden van seksueel geweld en andere vormen van gender gerelateerd geweld door toedoen van de Colombiaanse Nationale Politie en haar Mobile Anti-Riot Squad (*Escuadrón Móvil Antidisturbios*, ESMAD) tijdens de *Paro Nacional* in 2021. Concreet documenteert Amnesty International 28 gevallen van gender gerelateerd geweld dat plaatsvond in zeven steden tegen vrouwen en LGBT-persoon in de context van de protesten. Hierbij ging het om 24 incidenten met vrouwen en meisjes, en vier met mannen waaronder een homoseksueel.

In casu dient de Raad te benadrukken dat verzoeker zijn hele leven in Bogotá heeft gewoond, waar aldus volgens voormelde informatie, een lagere graad van geweld wegens discriminatie heerst in vergelijking met andere gebieden. De Raad acht het verder relevant dat, niettegenstaande de prevalentie van conservatieve opvattingen over seksualiteit en gender binnen de Colombiaanse samenleving, uit de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat LGBT-persoon in toenemende mate participeren aan het politieke leven en zichtbaar zijn in de media en de publieke ruimte, dat meerdere Colombiaanse steden een bruisende LGBT-gemeenschap kennen, dat in Colombia diverse kleinere groeperingen en grotere organisaties actief zijn die ijveren voor de maatschappelijke aanvaarding en het vrijwaren van de rechten van de LGBT-gemeenschap en dat in de grotere steden optochten als de Gay Pride en andere feesten of demonstraties van de LGBT-gemeenschap zonder problemen kunnen plaatsvinden. De stukken vermeld in het verzoekschrift kunnen hier geen ander licht op werpen.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Het aanhalen van algemene informatie wijzigt hier aldus niets aan. Het risico voor verzoeker moet immers *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Colombia, *quod non in casu*.

Waar verzoeker verwijst naar arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem geciteerde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.3.9.4. Ter staving van zijn huidig volgend verzoek bracht verzoeker bijkomende documenten bij, met name: een medisch en een psychologisch certificaat, foto's van zijn sociale activiteiten, screenshots van online conversaties en twee nieuwsartikels (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 21 februari 2024, vraag 19 en map 'Documenten').

De commissaris-generaal oordeelt inzake de documenten over verzoekers psychische en medische toestand op goede gronden als volgt:

"Het loutere feit dat u psychologisch kwetsbaar bent als gevolg van uw familiale situatie en uw fysieke beperking (verklaring volgend verzoek vraag 17) houdt op zichzelf bovendien evenmin een nood aan internationale bescherming in. U laat bovendien verder ook na concreet aan te tonen waarom uw psychologische problemen bij terugkeer naar Colombia zouden kunnen leiden tot een situatie die oploopt tot vervolging of ernstige schade (verklaring volgend verzoek vraag 17).

U legt een psychologisch attest neer ter staving van uw psychologische problemen, waaruit blijkt dat u last heeft van psychologische benauwdheid, een triest humeur, een gebrek aan zelfvertrouwen en angsten. Hoewel deze problematiek op zich niet wordt betwist door het CGVS, volstaat het attest niet om aan te tonen dat in uw hoofde een nood aan internationale bescherming bestaat op grond van uw psychologische kwetsbaarheid. U legt hiernaast ook een medisch attest neer dat dieper ingaat op uw fysieke beperking. Deze wordt op zich evenmin betwist."

Verzoeker betwist deze motieven niet. Door louter te benadrukken dat hij kwetsbaar is, kan verzoeker geen afbreuk doen aan deze motieven. Inzake het psychologisch en het medisch attest dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek heeft ingediend, verwijst de Raad naar hetgeen werd gesteld onder punt 3.3.8.2. van dit arrest.

Inzake de neergelegde documenten in het kader van zijn geaardheid stelt de commissaris-generaal het volgende:

"De documenten die u neerlegt ter staving van uw seksuele oriëntatie en het bestaan van homofoob geweld in Colombia, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. U legt foto's van uw sociale activiteiten in België neer, waaronder een deelname aan de Pride Parade. Ook legt u screenshots neer van een berichtconversatie die u had met een man. Deze documenten kunnen hoogstens uw deelname aan dergelijke activiteiten staven. Hoewel de stukken op zich niet volstaan om uw geaardheid aan te tonen, zoals nochtans uw intentie is (verklaring volgend verzoek vraag 19), wordt die geaardheid niet noodzakelijk in twijfel getrokken. Uit de documenten blijkt echter geenszins dat u in Colombia het risico loopt vervolgd te worden op basis van uw seksuele oriëntatie.

U legt ook diverse algemene nieuwsartikelen neer waaruit blijkt dat in Colombia geweld wordt gepleegd tegen leden en in het bijzonder leiders van de LGBTQ-gemeenschap. Hoewel dergelijk geweld inderdaad voorkomt, is het fenomeen niet van die aard dat voor elk lid van de Colombiaanse LGBTQ-gemeenschap een nood aan internationale bescherming kan worden aangenomen. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u zelf een verhoogde kans heeft om slachtoffer te worden van vervolging in die aard."

Waar verzoeker stukken neergelegd had ter staving van zijn geaardheid, wordt herhaald dat in de bestreden beslissing verzoekers geaardheid niet in twijfel wordt getrokken. Verzoeker uit geen kritiek op dit oordeel en de Raad sluit zich erbij aan dat uit deze documenten niet blijkt dat hij in Colombia het risico zou lopen vervolgd te worden op basis van zijn seksuele oriëntatie.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten met name twee nieuwsartikels, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees bij een terugkeer naar Colombia.

Het neergelegde document bij zijn aanvullende nota d.d. 24 september 2024, dat zijn betrokkenheid bij de vereniging M. A. E. C. te Luik (die leden sociaal, juridisch en psychologisch bijstaat) aantoont (aanvullende nota d.d. 24 september 2024, stuk 1) en waarin wordt meegedeeld dat verzoeker sinds 7 maart 2024 lid is van de vereniging en regelmatig deelneemt aan activiteiten (*ibid.*, stuk 2) van de vereniging, wijzigt verder niets aan de appreciatie van de bestreden beslissing. Deze stukken tonen aan dat verzoeker in België actief is in een LGBTQ-beweging maar verzoeker kan hiermee niet aantonen dat hij een gegronde vrees heeft op basis van zijn seksuele geaardheid in geval van een terugkeer naar Colombia.

3.3.9.5. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in om nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.3.9.6. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Op basis van voormelde landeninformatie wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, met name in Bogotá waaruit verzoeker afkomstig is en heel zijn leven heeft gewoond, niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

Aldus brengt verzoeker geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

3.3.11. Verzoeker voert nog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 februari 2024. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.12. Waar verzoeker in hoofdorde vordert om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële

onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend drieëntwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET